

Дебют

Роман ПОВЗИК – молодий полтавський поет. Народився 6 липня 1990 року, закінчив Полтавську школу № 5, де й почав писати вірші. Був учасником багатьох літературних конкурсів. У 10 класі виборов перше місце в міській олімпіаді з української мови та літератури, де саме поезія допомогла йому вдало написати твір і прихилити журі.

Ще одна душевна пристрасть Романа – споруди й дизайн, тож не випадково вступив на будівельний факультет Полтавського національного технічного університету імені Юрія Кондратюка, де сьогодні навчається в магістратурі. Входить до літературної студії “Слово”, що діє у виші, є постійним учасником поетичних вечорів, публікувався у трьох колективних збірках, виданих ПНТУ. Член незалежного мистецького об’єднання молодих авторів “Магніт Орус”, у складі якого долучився до таких творчих акцій, як “Читання на біс” (книгарня “Книголенд”, 09.11.11), “Акустичні читання” (03.12.11), проект “Літературна Битва Міст”, у якому 5 поетів із “Магніт Орус” здобули перемогу над

5 поетами з Кременчука (Кременчук, 11.02.12; Полтава, 25.02.12). Наразі працює над першою книгою своїх віршів.

POSTМОДЕРНІЗМИ

Надлюди йдуть по надпланеті,
надночі і надвечори
в своїм щоденнім цім надлеті
вкривають землі догори,
надліхтарі і надпечалі
мене ведуть у наджиття,
а я надалі і надалі...
в надсерці спить надкаяття.

Пройти прості свої стежини –
я так не можу (не біда).
Надмрії лиш у надлюдини,
в надокеанах надвода.

08.03.2008

* * *

Тумани вбивають доволі швидко,
лізуть кліщами до голови...
нічого не вдієш – волосся рви,
доки нанизують спогад на нитку...

Доки шукають оте ім’я,
що серце від нього так б’ється гучно...
Тумани завжди потрапляють влучно
у твою душу, немов змія...

І зітруть просто, немовби флешку,
її обличчя, твоє минуле...
Тумани хижі, немов акули,
не лишать навіть до неї стежки...

* * *

У всьому шукаєш її сліди,
її парфуми у свіжій повітрі,
знайомі рухи її ходи,
слова, що тепер зникають у вітрі.

Все, до чого торкалась вона,
де лишалися тільки її відбитки,
стало скарбами... і осінь сумна
перетворює час на коштовні злитки...

Перемелює час на листя і дощ,
ходить за мною тихою мишею.
І шукаю її поміж вулиць і площ,
і мій телефон розмовляє тишею...

* * *

Отак би поїхати автостопом,
летіти швидше, ніж кінь галопом,
назустріч новим містам...
Лишити собі за плечима долю,
без зобов’язань, пекучого болю.
Жити без світу реклам...

Час від часу ловити машину,
шукати ночівлю в пізню годину,
їсти хотдоги і пити сік...
І знати напевне – тепер ти вільний.
Сів вже давно новенький мобільний,
спокій, мов зрадник, втік...

Нема телевізора, Інтернету...
У віці новітнім живе планета,
а ти тепер – як століття тому...
Бо ні... не замінить клави і миша
доріг і площ... І вранішня тиша
доступна тобі одному...

І можеш тоді повернутись додому,
про подорож цю – не розкажеш нікому,
хай мовлять: “Ото дивак!”...
І будеш жити, долі обранець,
дивитись на осені жовтий танець,
що вся золота – бездоганний смак...

04.10.2009

КУБИНСЬКЕ

Фідель сьогодні сумний,
дивиться дощ осінній,
що стрімко по даху тече...
Фідель випиває за Че...

Скільки пройшли ці ноги,
вірячи власним душам?
Знає: за перемоги
сходжені всі дороги...

Все непомітно плине...
Спершися об пілястру,
згадує власне минуле
великий барбудо Кастро...

02.10.2010

БАРВИСТИЙ ВІРШ

Вперед фарбувати будинки!
Купити фарби багацько –
розмалювати цеглинки
так експресивно-зненацька!

Щоб сіро-сумні перехожі
відчули потрібність зміни,
що все у житті хороше,
що світ – це не тільки стіни...

Ви ще сидите без фарби?
Вперед же назустріч диву!
Шукайте веселі барви...
малюйте світи красиво!

03.10.2010

ІНДІЯ

Вже надто пізно задивлятися в небо,
пити очима блакить океану...
Зникають і друзі, і Всесвіт, і все, бо
ти засинаєш і бачиш тумани...

Аби дочекатись на зорі в зіницях,
забути про воду, про море, про ріки...
Країна нірвани, слонів і кориці
сниться тобі, зазира під повіки...

І хоч назавжди тобі не лишиться
цей спогад чи сон, що побачив уже ти...
Відчуй у повітрі – прянощі й тишу,
поглянь: на руці zostались браслети...

02.04.2011

ПОТІК

Найкраще писати у зливу
на кухні з відкритим вікном
вірші з подвоєним дном,
які видихаєш мінливо,
де ритм, наче серця такти,
де рима – лише твоя,
знаєш, сьогодні я
всі відмінюю антракти,
всі починаю драми
для одного актора.
Я невимовно хворий
небаченими містами,
де вулиці повні дива,
що вистачить і подорожнім,
які блукають порожніми
і пишуть собі у зливу.

25.09.2011

МЕДОГЛЯД

В аналізі крові – жодної рими,
відсутність верлібрів, немає вірша.
Мабуть, якщо порівняти з іншими,
моя медкартка точно найгірша.

Натомість цукор, еритроцити,
незрозумілі медичні коди.
Раніше в серця мав звичку просити
слів, що живуть у нім від природи.

Я знаю – рядки біжать судинами,
гарячими, наче вогонь без диму.
Я, мабуть, просто така людина,
у мене в венах немає рими.

15.10.2011

* * *

Ночі до тебе лізуть по склу,
по снах ховають морок і зорі,
і душу твою, ще зовсім малу,
тягнуть в світи, такі непрозорі.

Проходять крізь вікна в темінь кімнати,
мов прохані гості, мов так і треба,
лізуть у сни, щоб кращі забрати,
боятись лиш тих, де сонячне небо.

І швидко звикаєш до цих знайомих,
і сни твої десь уже в півдорозі:
по тих маршрутах, тобі не відомих,
в ночей у кишнях, немов в облозі.

15.10.2011

ЛЕДІ ГАГА

Леді ГаГа приходить додому,
готує сандвіч із шинкою.

Думає: “Боже, як хочеться бути
нормальною жінкою,
вдягнути звичайні джинси,
узутти старі кросівки,
та хто ж тоді купуватиме
мої епатажні платівки?”

Налива молока у склянку, п’є,
наче тонік з льодом.

Думає: “Господи, хочу зізнатися
перед народом,
сказати – оце я справжня,
все інше зника з вітрами,
та все це підхоплять в ефірі новини
і телепрограми”.

Бере із плити каструлю,
насіпає борщу у миску.

Думає: “Знову концерти, шоу і кліпів низка,
а хочеться взяти гітару і пісню співати одну
про те, що «у тобі я втоплю свою весну»”.

19.11.2011

WINTER QUEEN

Вона говорила так,
ніби ловила руками повітря,
наче усе довкола змінювала навіки,
не вірила в алкоголь як душевні ліки
і раз на півроку стирала усі номери і ніки.

Співала часом так тихо,
що важко було почути.

Дивилася в очі пильно,
немов полювала зіниці,
а потім зникла у зиму і навіть уже не сниться,
хоч обіцяла... Напевно, міняє тепер столиці.

А зими приходять вчасно потягами вокзалів.
І все, що вона казала, скоро присипле сніг.
Так завжди: не все втрачаєш,
а щось таки і зберіг –
її ледве чутний сміх...

02.12.2011

* * *

Зигмунд Фрейд, або Фройд
(кому більше як до вподоби),
гуляє бруківкою Відня разом
із псом кудлатим:

собаці хочеться бігати, хочеться грати,
вирива повідок – це вже четверта спроба.

А хазяїн говорить весь час про
свої проблеми:

про дитячі травми душі своєї особи,
заліковані рани, втрачені дні, хвороби,
наприклад, нежить, хронічне безсоння,
екземи.

Виливає усе-усе бідолашному сенбернару:
забуті коханки, клієнти, що марять ночами,
як місцеві церкви і їхні прочани
проти нього й пророчать небесну кару.

“Я втомився, Вулкане, я бачу знаки в усьому,
я хотів би кудись втекти, але скрізь же люди:
на роботі, удома, в кав’ярні! усюди!”
Вслід дивилися тужно – граки й ворони...

І отак раннім ранком розбивали
порожню тишу.

Пес подумав: “Хазяїн – хороший і добрий,
він частенько сумний, він не дуже хоробрий,
та я знаю одне – я його не залишу!”

06.02.2012

ВТІКАЧІ

Ще вчора вони сміялись,
пили колумбійську каву,
слухали разом новини, – незрозуміло чому.
Чекали якусь пригоду, таку мрійливо-цікаву,
і час від часу вона говорила йому:

“Давай поїдемо звідси,
життя не скінчиться завтра.
Потяги линуть, мов гусинь травною
своєї весни...”

Блукатимемо містами,
як у книгах блукає правда.
Сумують вокзали, площами плачуть вони.

Давай поїдемо звідси, в повітрі тут
скільки злості!
І ці новини, дивись, поступово вбивають нас.
Що, власне, тримає? Лиш Сонце
заходить в гості...
Зникнемо просто, полинемо
в дорожній джаз...”

Ще вчора вони сміялись і швидко
складали речі...

Покинувши місто, рушали в нові світи...
І засинали разом в мандрівках або у втечах,
тільки їм і Сонцю відомо куди...

08.02.2012

* * *

Дівчинка Леся працює у “АТБ”,
шкірою пальців вміє читати штрих-коди.
“Пакет не потрібен?” – може спитати тебе,
а ти познайомитись

з

нею

шукаєш

нагоди.

Дівчинка Леся говорить до тебе на “Ви”,
щира усмішка чи просто така тут етика...
А очі, як море, просто стрибай і пливи.
Зайвою

буде

будь-яка

теоретика.

Дівчинка Леся не буде дивитись услід:
в неї десятки таких – з кошиками-візками.
Можливо, для когось вона – то є цілий світ,
а ти просто

ідеш

з

продуктами

і

речами.

26.01.2012

